

1885-01-12

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 4 6

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10117>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΚΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΛΙΑΙΑ.

ΕΤΟΣ Α.

ΑΡΙΘ. 46

Συνδρομή υποχρεωτική ετήσια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. S. 'Εν τῷ ἑξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
 Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

12, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1885.

Τὸ 1884.

Ἐς κόρακας τὸ 1884· πόσαι ἐλπίδες ἐφεύσθησαν ἐν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο πόσαι ἀραὶ ἐκ βάρους καρδιῶν ἐξερχόμεναι συνοδεύουν αὐτό. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ παντὸς νέου ἔτους ἀφικόμενοι χαίρομεν, τραγωδοῦμεν, γελῶμεν αἱ διαφόρων εἰδῶν ἐλπίδες ἀνάπτουν, κοχλάζουν εἰς τὰς καρδίας, καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ μέθῃ τῶν ἐλπίδων, τῶν προσδοκιῶν, φθάνομεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν ἔξοδον ἣτις εἶνε καὶ εἴσοδος νέου ἔτους γελῶντες ἀκόμη καὶ ἐλπίζοντες· ἐκεῖ αἴφνης συναισθανόμενοι τὸ μάταιον τῶν ἐλπίδων ἡμῶν πρὸς στιγμὴν γινόμεθα κατηρεῖς· ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως ἐνώπιόν μας τὸ νέον ἔτος, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἐλπίδας, χαρὰς, γέλωτας ἕως οὗ πάλιν ἐξέλθωμεν ὡς εἰσήμενοι, καὶ τοιαυτοτρόπως δίδει κύκλον τὸ παιγνίδιον.

Πᾶσα τὰ καλὰ τοῦ 1884; Ναί, μᾶς ἦτο εὐτυχές καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀδικήσωμεν εἰς τοῦτο, καὶ θὰ γράψωμεν μάλιστα τὸ προτέρημά του τοῦτο ἐπὶ τῆς πλακῆδος τοῦ τάφου του, ἀλλὰ ποῖαν εὐτυχίαν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ὑποδουλωμένος λαὸς τοῦ ὁποίου τὴν εὐδαιμονίαν ἔχουσι δεδεμένην οἱ κρατοῦντες;— μὰ πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο;—πιθανὸν νὰ μᾶς εἴπῃ τὸ 1884·—πταίεις βέβαια εἰς τοῦτο τόσον, ὅσον καυᾶσαι ἐτι εἶσαι αἴτιον τῆς εὐτυχίης. Χρὴς δὲ πράγματ' ἠδύνασο νὰ κάμῃς διὰ νὰ ἀποδείξῃς δι' ἑσὺ συμμαχεῖς ἡμῖν· ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν εὐδαιμονίαν, προστασίαν, δικαιοσύνην, ἀνθρωπότητα τέλος πάντων, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔκαμες·

τοὺς κερανοὺς σου τοὺς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους διὰ νὰ ἀπαλλαχθῶσι οἱ ἄνθρωποι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔχουσι γεμάτικας τὰς τζέπας ἀπὸ μαγνήταις, δὲν τοὺς ἐχρησιμοποίησας ὡς ἔπρεπε.

Ποῖον ἄλλο καλὸν μᾶς ἔφερε τὸ 1884;— Ἐκόπη ἡ δεκατεῖς τῆς σταφυλῆς— ἄ! αὐτὸ τὸ ἐξεχάσαμεν, ἀλλὰ τὸ καλὸν τοῦ ποῖου;—τὸ ὅτι κατήντησε τὸ κρασί νὰ πωλῆται 40 γρόσια διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ χωρικός εἶνε ἐλεύθερος καὶ τριγὰ πρὶν ὠριμάσῃ τὸ σταφύλι. Λοιπὸν τῶν ὄντι μὲγα καλὸν τοῦτο· ἄς πίνωμεν ἡμεῖς τὸ κρασί 40 γρόσια τὸ γομάρι, καὶ ὁ χωρικός ἀναπαύεται ἀπὸ βλοῦς τοὺς κόπους τοῦ ὅταν ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ κρασίου τοῦ τοῦ μένου γρόσια διὰ νὰ ἀγοράσῃ 100 δράμια χλωβᾶν νὰ φᾶν τὰ παιδιὰ του.

—Ἐπροστατεύθη ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων.

—Μάλιστα! καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἀκαμάτως ἐργασθεῖσα ἀγρόνη.

—Ἐγίνε νόμος νέος κληρονομικός.

—Ναί! προσετέθη ἀκόμη μία ἀδιέξοδος εἰς τὸν λαβύρινθον.

Τέλος πάντων ἐς κόρακας καὶ τὸ 84 καὶ τὰ καλὰ του· τὸ βλέμμα, τὴν καρδίαν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαρὰν μᾶς ἔχομεν ἤδη ἐπὶ τὸ 1885.

Τὸ 1885.

Ὡς εὖ παρέστης 1885! πρόσεξε καλῶς! νὰ μὴ μιμηθῇς τὸ προκάτοχόν σου· αἱ ἐλπίδες νεανίδων καὶ γερόντων, νέων καὶ γρηῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δηλα-

δῆ, ἐστράφησαν σύσσωμοι πρὸς σέ· τί λέγεις;

Καλὴ ἀρχὴ· νὰ κ' ἔνα δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς· δῶρον πλούσιον, διότι εἶνε κυβερνητικόν· δῶρον τὸ ὅποιον θὰ πιάσῃ πολλοὺς, διότι δίδεται ὑπὸ ἰσχυρῶν· ἐτοιμάσθητε νὰ τὸ ὑποδεχθῆτε· διώξατε μακρὰν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦς σας τὰ πάθη τοῦ '84 διὰ νὰ χωρήσῃ εἰς αὐτὰς χαρμούνως τὸ πρῶτον καλὸν τὸ ὅποιον τὸ 85 μᾶς φέρει:

Κρασί μαῦρον παράδες 68 ἢ ὀκτὰ, ἀπὸ 42 τοῦ ἀπεφάσισαν οἱ ἀξιότιμοι σύμβουλοι τοῦ Ἰδαρὲ Λεμησοῦ.

Κόκκινον παράδες 60 ἢ ὀκτὰ ἀπὸ 42.

Ρακὴ παράδες 138 ἢ ὀκτὰ ἀπὸ 110.

Κουμανδάρια παράδες 128 ἢ ὀκτὰ ἀπὸ 95 . . .

Τί δαγκάνεις σὺ τὰ δάκτυλά σου; διὰ νὰ μὴ φανῆς ὅτι θὰ λιγοθυμήσῃς ἀπὸ τοὺς γέλωτας; Τί δαγκάνεις σὺ τὰ χεῖλη σου; διὰ νὰ κρατήσῃς τὰ γάχχανα; Τί σφίγγεις σὺ τὴν κεφαλὴν σου μεταξύ τῶν χειρῶν; διὰ νὰ μὴ πηδήσῃ ἡ χαρὰ ἀπὸ τ' αὐτιά σου ἔξω;

Εἰς τὴν νῆσόν μας ὑπάρχει μία παροιμία ἢ ὁποῖα λέγει, «ἢ κοντὰ 'ς ἄργοντα ἢ κοντὰ 'ς θάλασσαν»· ἀλλὰ μήπως νομίσητε ὅτι ἡ παροιμία θέλει νὰ πῇ ὅτι καὶ ὁ ἄρχων καὶ ἡ θάλασσα εἶνε ὁμοιοκακὰ; ἢ ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι κοντὰ κ' εἰς τὰ δύο ὥστε ὅταν σὲ φέρῃ εἰς θέσιν ὁ ἄρχων νὰ πηγαίνῃς ἀμέσως

νά πίπτῃς μέσ' ἰς τὴν θάλασσαν νὰ γλυτώνῃς καὶ πρέπει νὰ νάει κοντὰ μήπως καὶ μετανώσης εἰς τὸν δρόμον; ὄχι! δὲν σημαίνει τοῦτο ἡ ἰδέα σας εἶνε λανθασμένη· ἄλλην σημασίαν ἔχει· σημαίνει ἔτι τὰ δύο αὐτὰ—ἄρχων καὶ θάλασσα—συμβοηθούνται· νὰ π. γ. κοντὰ ἰς τὴν θάλασσαν εἴμεθα πάντοτε· ἀλλ' ἠξιώθη ποτὲ ἡ θάλασσα νὰ λάβῃ, γνῶσιν τῆς ποιότητος τῶν σαρκῶν μας; ὄχι βέβαια· τώρα ἔμωσ ποῦ μᾶς κατέχει καὶ συνέχει καὶ ὁ ἄρχων, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθῃ ἡ θάλασσα ποίαν γλυκύτητα ἔχουν αἱ σάρκες μας τραφεῖσαι διὰ ζακχάρως ἀγγλικῆς.

Τώρα λοιπὸν ν' ἀκούσῃτε τηλεγραφήματα εἰς τὴν Ἀνασσαν ποῦ ἡ χαρὰ εἶναι γενική καὶ φανερά γιὰ τοὺς χωρικούς, νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Κυβέρνησιν ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάμῃ λέρδους δηλ. περιηγητάς. Ὁ δὲ ἐπανέλθωμεν, διότι ποῖός δὲν εὐχαριστεῖται νὰ λέγῃ περὶ τοιούτων; καλὴν ἀρχὴν μᾶς ἔκαμε τὸ 1885.

Εὐχαριστὸν ἄγγελμα.

Τῆ ἐνεργείᾳ τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Ἁγίου Κιτίου, ὁ Κ. Θεολόγος παπᾶ Χριστοδούλου ἐκ Νέου-χωρίου τῆς Κυθραίας ἐπαγγελλόμενος μέχρι τοῦδε τὸν Ἄγιογράφον, ἀπῆλθεν εἰς Τζανάκι Καλὲ πρότινος καιροῦ ὅπου ἐκγυμνασθεὶς καλῶς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πηλίνων ἀγγείων ὅσα ἐκεῖ κατασκευάζονται, καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς τὴν βερνίκωσιν τούτων, ὑπέστρεψεν ἐσχάτως ἐν Λεμεσοῦ, καὶ προτίθεται νὰ κτίσῃ, ὅπου ἐγκριθῆ, τὸ κατάλληλον κκίμιν διὰ ν' ἀρχίσῃ ἐργασίαν. Τῆ προτροπῇ ἐπίσης τῆς Α. Π. πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ νέος ἐζήτησε συνδρομὴν τινα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ἣτις καὶ τὸν συνέδραμε δοῦσα αὐτῷ 20 λίρας διὰ τὰς ἐποίας ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἐγγυητὴν παρ' αὐτοῦ ἡ Κυβέρνησις, νὰ τὰς ἐπιστρέψῃ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐκμάθησίν του δὲν ἤθελεν ὑποστρέφει καὶ ἐργασθῆ εἰς Κύπρον. Ἀρκετὰ ἀληθῶς εὐχάριστον τοῦτο, διότι ἐνφ' ἐν Κύπρῳ εὐρίσκεται χῶμα ἀξιόλογον πρὸς κατασκευὴν κατὰ τοὺς λεπτοτέρων καὶ τεχνικωτέρων τοιούτων ἀγγείων ἐξ ὧν μεγάλα ποσότητες προμηθεύονται ἐκ τοῦ Τζανάκι Καλὲ, χρησιμεύει τοῦτο, Κύριος οἶδε πρὸ πόσων αἰώνων, εἰς κατασκευὴν μόνον σταμνῶν διὰ νερὸν καὶ τινῶν κουπῶν τῆς Λαπήθου ἀθλιεστάτης πεισθητος ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀλοιφῆς. Εἴθε ἀ-

νάλογοι ἐνεργεῖαι νὰ ἐγίνοντο καὶ δι' ἄλλα βιομηχανικά ἔργα τὰ ὁποία ἐν Κύπρῳ διχτελοῦσιν εἰσέτι εἰς τὴν προκατακλισμαίαν θέσιν των.

Ἐθιμον ὑπάρχει καὶ ἐν Λεμεσοῦ ὡς καὶ εἰς πλείστα ἄλλα περᾶλια μέρη, τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων μετὰ τὴν ἐν τῷ Ναφ' ἡμινομένην Βάπτισιν, νὰ γνηται τοιαύτη καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, ὅπου πηθός πολὺ παρίσταται συνοδεύον τοὺς ἱερεῖς ἐνδεδυμένους τὰς ἱεράς στολὰς, μετὰ Σταυρῶν καὶ φανῶν. Τοῦτο ἐγένετο καὶ φέτος, πολλοὶ δὲ ξένοι εὐγενεῖς καὶ πεπολιτισμένοι ἐθεώωντο τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ ἐγέλων, τοῦθ' ὅπερ οὐδέποτε ἐγένετο ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ἀπολιτεῦτων Τούρκων. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει μέρος κατάλληλον καὶ δὲν σχηματίζεται ἐπίτηδες τοιοῦτον ἀνάλογον πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς πράξεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδ' ὁ τρόπος τῆς βαπτίσεως δὲν γίνεται μεθ' ὀλης τῆς σοβαρότητος οἷον ἡ πράξις αὕτη ἀπαιτεῖ, καλὸν εἶνε καὶ διὰ πολλοὺς ἀκόμη ἄλλους λόγους νὰ παύσῃ, ὡς πρὸς δὲ τοὺς γέλωτας τῶν ξένων, ἐρωτῶμεν αὐτοὺς: εἶνε κανὼν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐγενείας τοῦτο τὸ νὰ περιγελῶσι καὶ νὰ περιφρονῶσι τρεῖς τέσσαρες ξένοι τὸ ἔθιμον ἐλοκλήρου λαοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν δὲν τοὺς ἔσωσε ταυλάχιστον τοὺς συντηρεῖ;

Ἀδύνατον λογικῇ ἀπαιτήσιν νὰ μὴ ληφθῆ ἐν τέλει ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν πολεμίων, ὅσον καὶ ἂν φανῶσιν αὐτοὶ κατ' ἀρχάς ὅτι δὲν παραδέχονται αὐτὴν, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν πολεμήσωσιν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Λεμεσοῦ Κ. Γ. Μαληκίδης ἔκαμε πρότασιν εἰς τὴν παρελθούσαν σύνοδον τοῦ Νομοθετικοῦ ὅτι τὰ δημόσια ἔργα πρέπει νὰ τίθενται εἰς μειοδοσίαν, εἶνε δὲ γνωστὸν καὶ πόσον τοῦτο ἔκτοτε μέχρι χθὲς ἀκόμη ἐπολεμήθη καὶ ἐφιλονεικεῖτο ὑπὸ τινῶν ἐχθρῶν συμφέρον νὰ πράξωσι τοῦτο. Ἰδοὺ σήμερον ὅτι ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως γνωστοποιεῖ ἔτι ἀπὸ α'. Μαρτίου τὰ δημόσια ἔργα θὰ τίθενται εἰς μειοδοσίαν ἐπὶ 60 ἡμέρας καὶ θὰ δίδονται εἰς τὸν τελευταῖον μειοδότην· προηγουμένως ἔμωσ; ὁ ἀρχιμηχανικός τῆς Κυβερνήσεως θὰ ὑπολογίζῃ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς τὴν δαπάνην περὶ,

καὶ ἐὰν τοῦ τελευταίου μειοδότου τὸ ποσὸν εἶνε ἀνωτερον, θὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ ἀρχιμηχανικός τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου εἰς τὸ ποσὸν ὅπερ ὑπελόγησεν· ἐὰν δ' εἶνε κατώτερον τὸ τοῦ μειοδότου, θὰ δίδεται τὸ ἔργον εἰς αὐτόν. Ἔτσι δὲ λοιπὸν Κυρὰ Κυβέρνησις. Ἐὰν ἀλλ' ἀξίης σύστημα καὶ ἀρχίσης νὰ ἀκούῃς τῶν λογικῶν ἀπαιτήσεών μας ἀπὸ ἐπιστήμιοι ἐχθροὶ θὰ γίνωμεν ἄσπονδοὶ φίλοι. Διότι κ' ἡμεῖς διὰ νὰ φωνάζωμεν, δὲν φωνάζομεν ἀπὸ πάθος πρὸς πρόσωπα πρὸς μηχανικούς π. γ. ἡ τελῶνας καὶ συκοφάντας· ἀλλὰ διὰ νὰ στουμπώσουν ὀλίγη τρύπα τοῦ δυστυχισμένου ταμείου τῆς Κύπρου αἱ ὁποῖαι φαίνονται σὰν τῆς ἀνεφέλου καὶ ἀσελήνου νικτὸς τὰ ἄστρη, μὲ μίαν μεγάλην ἰς τὸ μέσον ποῦ φορεῖ 95 χιλ. λίρ. νὰ βγαίνουν κάθε λίγον καιρὸν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸν Μάγδην ἤρχισαν πλέον νὰ τὸν μισοῦν οἱ ἄραβες· ἐὰν δὲν εἶχε πολλοὺς ἰσχυροὺς ὀπαδοὺς θὰ τὸν ἐδίωκον. Εἶνε ἔμωσ ἀρκετὰ πανουργός. Ἐκτίσεν ἐν σπητῇ καὶ τὸ ἔχει ὡς ἱερὸν, ἐκεῖ δὲ προσεύχεται καὶ ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του. Ἐκεῖ μέσα βλέπει τὴν Θεῖαν Παρουσίαν καὶ λαμβάνει παρ' αὐτῆς δὴγηγίς. Οἱ ἄραβες κάθηται σταυροποδητεὶ γύρωθεν τοῦ ἱεροῦ τούτου, καὶ ὅταν παρουσιασθῇ ὁ Μάγδης, τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς δείξῃ τὴν Θεῖαν Παρουσίαν, διὰ ν' ἀποθάνωσιν εὐτυχεῖς. «Ὡ προφήτα, φωνάζουσι, δείξον ἡμῖν τὴν Ἐλ Χάδραν» (θεῖαν παρουσίαν) Ὁ Μάγδης μετὰ μεγάλης σοβαρότητος ἀπαντᾷ «οὐάλλαχ» δύσκολον πρᾶγμα μοῦ ζητεῖτε. Ὅταν ἔμωσ ἔγει διάθεσιν, τοὺς προσκαλεῖ μέσα καὶ τοὺς ἐρωτᾷ «βλέπετε τίποτε;» ἐκεῖνοι ἀπαντοῦν «ὄχι»· λοιπὸν—τοὺς λέγει—ἀφήσατέ με μόνον μου νὰ προσευχηθῶ ἴσως τὸ Πνεῦμα εὐχαριστηθῇ καὶ σὰς φανῇ. Τότε ἐξέρχονται· ἐκείνος δὲ ἐπινοῖ τεχνάσματα ὡς τὸ ἐξῆς:

Ἐπὶ τινος σι νί ο υ χύνει ὀλίγον νερὸν, βάλλει ἔπειτα μέσα μερικά τεμάχια ζακχάρως· ἀνωθεν τοῦ ζακχάρως θέτει τὸν δίσκον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ φιλιτζάνια τοῦ καφέ· καὶ φωνάζει τοὺς ἄραβας νὰ εἰσελθῶσι· τοὺς τοποθετεῖ μετ' εὐλαβείας μακρὰν τοῦ δίσκου τὸν ὅποτον τοῖς δεικνύει μετ' εὐλαβείας· ἐννοεῖτε ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζακχαρίς διαλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ δίσκος κινεῖται καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ φιλιτζάνια τὰ

ὅποια κάμουν καὶ κρότον· μίλις ἴδωσι τοῦ το οἱ ἄραβες φωνάζουσιν "εἶνε ἡ Θεία Πυρουσία"! καὶ πίπτουν ἄμέσως πρόμυττα καὶ προσεύχονται ἕως οὗ τοὺς διατάξῃ ὁ Μαγδῆς ν' ἀποσυρῶσιν.

Οἱ Ἑβραῖοι αἰοῦσιν αὐτὰ τὰ τεχνάσματα καὶ γελοῦν· ἀλλὰ ἄν ἔσαν οἱ Ἄγγλοι πονηρότεροι τοῦ Μαγδῆ, μετέοια τεχνάσματα, καὶ μάλιστα μεῖν ἄλλα μεγαλειότερα τὰ ὅποια γίνονται διὰ τῆς Χημείας ἢ τῆς ταχυδακτυλογραφίας, ἤθελαν τώρα νὰ ἔλωσι τὸν Γόρδωνα ἀληθῆ Μαγδῆν καὶ τοὺς ἄραβας ὄλους γονατιστοὺς ἐνώπιόν του· ἀλλὰ ποῦ γυρίζει τέτοιος νοῦς προφητικὸς;

ΦΥΓΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Τί κατὰστασις! τί ζωὴ εἶν' αὐτῆ! τί τρικυμία! τί ἄνεμος! τί βροχαί! Ὁ Κύριος Γενάρχης θὰ μᾶς δεῖξῃ ὅλας τὰς παληκαραίας του. Ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς Δευτέρας (7 Ἰανουαρίου) μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Τρίτης ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἠγριώθησαν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ φθόγου, ὑπὸ πάθους τῶν —εἶνε ἐλοφάνερον τοῦτο—διότι βλέπουν ὅτι ὑπερεξεχείλισεν ἐν αὐτοῖς [τοῖς ἀνθρώποις] ἡ δίκαιοσύνη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ὁμόνοια. Ὁ ἄνεμος μᾶς ἐσῆκωσε τὰς στέγας, μᾶς ἔρριψε παρὰθύρα καὶ τοίχους, μᾶς ἐπῆρε τὰ φορέματα, διὰ νὰ κάμῃ γνωστὴν τὴν σωφροσύνην ἡμῶν τὴν ὅποιαν εὐαγγελικῶς κρύπτομεν· ἡ βροχὴ καὶ ἡ θάλασσα συνεμάχθησαν· ἡ μὲν βροχὴ νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὰ σπαρτὰ καὶ νὰ μᾶς πληθύνῃ τοὺς καρπούς, ἡ δὲ θάλασσα νὰ μᾶς χυλάσῃ τὰς ἀποθήκας, διότι ξεύρει ὅτι δὲν θὰ κτίσωμεν νέας νὰ βάλωμεν τοὺς καρπούς μας, πρὸς τὰ τοὺς διανεμώμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοῦτο διὰ νὰ κάμουν γνωστὴν τὴν ἐλεημοσύνην τῆς δεξιᾶς ἡμῶν τὴν ὅποιαν ὄχι μόνον ἡ κριστερὰ δὲν ξεύρει, εὐαγγελικῶς, ἀλλ' οὐδ' οὐτῆ ἡ δεξιὰ μας ἔχει χαπάρην, καὶ τοῦτο εὐαγγελικώτερον ἐν ἄλλοις λόγοις προσπαθοῦν νὰ ἐξουδετερώσωσι τὸ καλὸν τῶν προτερημάτων μας· πρὸς τὸν σκοπὸν ὁμοῦ τοῦτον ἡ θάλασσα μάλιστα ἐχρειάζετο ἐργαλεῖα καὶ ὡς τοιαῦτα μετεχειρίσθη ὅλα· σχεδὸν τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας (γὰρ τὰ πείσμα σου Κόντε) λέμβους τὰς ὁποίας ἔρριψε μετὰ τῆς μεγαλειότερας ὁρμῆς ἐναντίον τῶν παραθαλασσιῶν κτηρίων τὰ ὅποια μεγάλας θλάσας ὑπέστησαν· μία λέμβος σφενδονισθεῖσα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἔσπασεν ἵνα καὶ ἐστράφησε εἰς δύο στίλλους. Ὅλη ἡ παραλία Λεμησοῦ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας

ἐγέμησε κυριολεκτικῶς ἀπὸ συντρίμματα πλοικαίων καὶ λεμβῶν· καὶ τὰ μεγίστα δὲ πλοῖα ἐκινδύνευσαν πολλὰ, διότι ἐσύροντο ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

Ἄλλ' ἐν ταῦταις εἶνε τῶντι λυπηρὸν, καὶ συλλυπούμεθα πάντας τοὺς παθόντας ἐμποροῦς τε, ὧν αἱ πλείστα πραγματοποιεῖται ἐροίθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἰδιοκτητὰς τῶν εὐλαβέντων οἰκοδομημάτων καὶ κατασυντριβέντων πλοικαίων.

Ὡ! κύριε Μουσταφᾶ ἐφένδη Μουλλαζήμη! ἐνόμισες φαίνεται ὅτι ἡ πέννα μου μόνον ἐπαίνους γράφει, καὶ ὅτι τὰ ἄτοκα δὲν ξεύρει νὰ τὰ σατυρήσῃ; Ἐν τίνι δικαιοματι, ἀφοῦ εἶχες ἐντολὴν νὰ λάβῃς μίαν λίραν ἀπὸ κατὰστημα ἐμπορικόν, γνωστὸν, νὰ στείλῃς ζαπτιὲν νὰ λάβῃ ἀὐθαίρετως πρᾶγμα, καὶ διότι ὁ ὑπάλληλος τοῦ κατὰστηματος ἄγνωστος καὶ τὴν ἐντολὴν ἣν εἶχε καὶ τὴν ἀπόφασιν ἣν ἤθελε δῆθεν νὰ ἐκτελέσῃ, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ πῶρῃ πρᾶγμα, ἐκατέως σὺ μὲ ἐξ ἄλλους ζαπτιέδες καὶ μὲ κελεψέδες νὰ δέσῃ καὶ πᾶσης τὸν ὑπάλληλον; ποῖος εἶνε ὁ νόμος ὁ ὁποῖος διατάττει τοιοῦτον ἀὐθαίρεσιαν ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἐμπορὸς δὲν ἠρνεῖτο τὴν πληρωμὴν τῆς μισθολίας ἀλλ' ἔλεγεν ὅτι κατὰ τὸ κατὰστικόν του εἶχεν ἐξωφλημένα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ ἡ λογαριασμοῦ; καὶ ἐν τίνι δικαιοματι θὰ ἠδύνασο νὰ συλλάβῃς μὲ κελεψέδας τὸν ὑπάλληλον τοῦ κατὰστηματος; διότι δὲν ἀφῆκε τὸν ζαπτιὲν νὰ λάβῃ πρᾶγμα; καὶ λοιπὸν ὅπου παρουσιάζεται ζαπτιὲς καὶ ζήτησις ὅ,τι θέλει νὰ λάβῃ πρέπει νὰ τὸ λαμβάνῃ, διότι εἶνε πρόσωπον ἱερὸν, σεβαστὸν, ἐπειδὴ φέρει τὸ κουρουκλί; "Α! Μουλλαζήμη μου, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ἕνεκα παρεξηγήσεων ἐπραξες τὴν βαρβαρότητα αὐτὴν, διότι τοιοῦτον δὲν σὲ ἤξευρα, καὶ δι' αὐτὸ δὲν λέγω περισσότερα.

Λεμησοῦ 22]4 Δεκεμβρίου 1884.

Φίλε Σαλπικτὰ!

Παρακαλεῖσθε νὰ καταχωρήσῃτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιότιμου Ἐφημερίδος σας τὰ ἐξῆς πρὸς γνώσιν ἀπάντων καὶ ἀπασῶν.

Φίλοι Νέοι καὶ Νεάνιδες.

"Ἐρως λέξις λαμπρά. Ἐρως λέξις προσφιλής. Ἐρως λέξις ἱερὰ καὶ τὰ πάντα δεσποζουσα· μὴ παραμελεῖτε λοιπὸν, ἀγαπητοὶ νέοι καὶ νεάνιδες, τὴν τοῦτου κλλιέργειαν καθότι λίαν ὠφέλιμος ἐστὶν εἰς πάντα καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν υγείαν· ναὶ οὐδεμίαν ἄλλη συγκίνησιν ἐξασκεῖ μείζονα ἐπὶ τῆς υγείας ἐπιρροὴν ὅσῃν ὁ ἔρως· τίς ἐξ ὑμῶν φίλοι νέοι καὶ νεάνιδες, δὲν παρατήρησθε τὴν ἐπιρροὴν ταύτην καθ' ἣν ἐποχὴν προσεγγί-

ρίζετε εἰς τὴν νεότητα; Τίς νέος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι καθ' ὃν χρόνον τὸ θέλος τοῦ τῆς Ἀφροδίτης τέκνου βαθύως αἰσθῆται ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του συνταυτίζεται μεθ' ὅλων τῶν αἰσθημάτων καὶ διαλογισμῶν αὐτοῦ; Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δι' αὐτὸ καὶ μόνον τὸ ἀντικείμενον ἐνεργεῖ, δι' αὐτὸ καὶ μόνον ζῆ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας αὐτοῦ; Οὐδεὶς γὰρ μάλιστα αὐτοῦ ἐργάζεται νυχθημερόν, ἀναρριχᾶται τυχὸν ἕνεκεν αὐτοῦ εἰς τὰς κορυφὰς καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων, βυθίζεται περιστασέως τυχούσης καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀβύσσους τῶν μαινομένων κυμάτων καὶ θαλασσῶν, καὶ ἀτρόμητος ἐν ἀνάγκῃ ὁρμᾷ εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχομένων. Βεβαίως καὶ πλείοτερον τούτων θέλει πράξῃ, χωρὶς νὰ τὴν ἀδικήσωμεν, καὶ ἡ ἐρώσα νεανὺς χάριν τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆ· ἀλλ' ὅποια ὁμοῦ λυπηραὶ συνέπειαι ἀναμένονται ὅταν εἰς ἀπαισίαν ἀπολήξωσιν αἱ τῶν ἐρώτων προσδοκίαι! . . . Θεῦ . . .

Ἐμολογοῦμεν ὅτι ὁ ἔρως οὐδὲν ἄλλο ἢ πάθος· τὸ πάθος ὁμοῦ τοῦτο ἀμοιβαίως ρυθμιζόμενον πράγει τὴν υγείαν ὡς ἐπίσης καὶ τὴν εὐτυχίαν· τολμῶμεν δ' ἀκόμη νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶνε τὸ λαμπρότερον καὶ προσφιλέστερον ἐλαττήριον τὸ παροτρύνον τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ νὰ ἀπασθῇ τρόπον βίου τὰ μάλιστὰ συντελεστικὸν πρὸς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐφικτὴν εὐδαιμονίαν τῆς ὑπάρεθως αὐτοῦ.—

Ἰαί τοῦ μωρίας συγγνώμας παρὰ τε τῶν σεβαστῶν γονέων καὶ τῶν ἀγαπητῶν νέων καὶ νεανιδῶν (ἐν ἧναι ἀνάγκη) διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἣν μεταχειρίζομεθα γράφοντες καὶ προτρέποντες εἰς τὸ ἔρῳ (εἰς τὸν ἔρωτα) συσταῶμεν ὁμοῦ πᾶσι καὶ πάσαις νὰ ἀπομακρύνωνται τοῦ τοιοῦτου πάθους ἅμα προβλέπωσιν ὅτι τὸ ἐρασθῆσόμενον ἀντικείμενον δὲν συνταυτίζεται μετὰ τούτων· ναὶ τότε μακρὰν, διότι φοβερὰ καὶ ὀλέθρια τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ εἰς τοὺς πᾶσι γνωστά· ἀνάγκη ὅθεν πρωτίστη καὶ ἀπαραίτητος, ὅπως ἡ σκοπὴν ἔχουσα νὰ ἐρασθῇ νεανὺς ἢ καὶ νέος νὰ φροντίσῃ προηγουμένως νὰ μάθῃ καλῶς καὶ βασίμως τὴν τε καταγωγὴν, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ ἐρασθῆσαμένου προσώπου, ἵνα μὴ ἀκολούθως πικρῶς μετανοήσῃ διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ δοκιμάσῃ τὰς φοβερὰς καὶ ἀνυποφόρους τῆς ἀποτυχίας πικρίας πρώτου ἔρωτος ὁ ὁποῖος καὶ δὲν εἶνε δίκαιον, οὔτε πρέπον νὰ ἀναγεοῦται δις, διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἴδιον κτηνωδῶν καὶ βαρβάρων προσώπων καὶ οὐχὶ εὐγεῶν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένων· μάρτυριον ἔχομεν τὸν ἐξῆς στίχον ἐπισήμου ποιητοῦ.

"Ὁ ἔρως ὁ πρωτογενῆς δὲν εἶνε γῆς οὐσία,
καὶ δις ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ ἡ εὐγενῆς καρδία.

Οὐδείς βεβαίως εἶνε δυνατόν νὰ ἀγνοῇ ὅτι κυριώτερος σκοπὸς τῶν Ἐφημερίδων εἶνε τὸ ἐπαινῆν τὰ ἀξία ἐπαίνου καὶ ψέγειν τὰ ἀξία φόρου. Παρακαλῶ ὅθεν, Φίλε Σαλπικτά, νὰ δημοσιεύσῃτε τὴν παρούσαν ἵνα δι' οὐτῆς ἀποδοθῇ ὁ ἀρμόδιος ἐπαινος εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ γυναικείου φύλου τῆς πόλεως μας διὰ τὴν μεγάλην καὶ ἀκλόνητον αὐτοῦ προθυμίαν, ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα πρὸς διατήρησιν τῶν συρμῶν, καὶ τοσοῦτος μάλιστα ἐπαινος πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ φαντάζεται, διότι μολογότε καθ' ἑκάστην ἀκούονται τῆ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῶν συρμῶν οὐχ ἦττον ὁμως Κυρίαί καὶ Δεσπούναι ἀψηφούσαι τὰ πάντα ἐξακολουθοῦν γενναίως ἀγωνιζόμεναι καὶ συνδράμουσαι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς "Madame de mode". Διὸ καὶ ἐκφράζομεν ὑμῖν Δεσπούναι μέγαν ἐπαινον διὰ τοὺς περὶ διατηρήσεως τῶν συρμῶν ἀγῶνάς σας, καὶ σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ παύσητε πρὸς Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήτε καὶ νὰ προσπαθήσητε πάσαις δυνάμεσιν ἵνα φέρητε τὸν λαμπρὸν συρμὸν εἰς τὸν κολφῶνα τῆς δόξης τοῦ ἀδιάφορον δ' ἂν ὑπάρχουν τινὲς κτηγοροῦντες τὸν συρμὸν· τίνες δὲ οἱ κατήγοροι; βεβαίως οἱ ἄνδρες· ὅποιοι δ' εἰσὶν οἱ ἄνδρες; ζῶσ διποδα γενειοφόρα λογικὰ μὲν, ἔχοντα ὁμως τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παραλογίζωνται ἀενάως καὶ νὰ ψέγωσι τὸν ὠραῖον καλλωπισμὸν ὁ ὅποιος καθιστᾷ τὴν νεάνιδα ἀγγελον ἐπίγειον! Σὰς βεβαιῶ, Δεσπούναι, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες εἶνε ὄντα δύστροπα, μεμψιμοιρα καὶ παράλογα· καὶ ἀληθῶς· διότι εἰπέτε μας τί δύναται τις νὰ περιμένῃ παρὰ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπερμεσοῦντες ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἡ ὠραία καὶ ἀξιοθαύμαστος καλλωπιστικὴ τέχνη κατήγησεν εἰς τὰς γυναῖκας τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀσχημίαν καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς οὐράνια σώματα διὰ τῶν συρμῶν, τολμῶσιν οὗτοι νὰ ἐμφανίζωνται δημοσίᾳ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀκόμη στολῇ, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς καπνοδόχην ἀντὶ καλύμματος φέροντες, ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος ἔνδυμα εἰς πτερὰ ἀκρίδος ἀπὸ λῆγον τὴν γελοιοδεστάτην Βελάδα! καὶ ὁ μὲν τὰ ἀθλία ταῦτα πλάσματα, οἱ ἄνδρες, εὐρίσκωσι δ' ἦθ' ἐν γελοίοις τοὺς λαμπροὺς κότσους, τὰ πούφ, τὰ κορσὲ καὶ τόσα ἄλλα λαμπρὰ πράγματα τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ. Μὰ τὸν Δία εἰς ἡμᾶς φαίνεται· ὅτι βλέπομεν αἰθίοπα νὰ περιπαίξῃ λευκὸν· ἀλλὰ Δεσπούναι δὲν εἶνε δίκαιον νὰ κατηγορηθῆτε καὶ πολὺ νὰ αἰτιᾶσθε τοὺς ἄνδρας· πρέπει νὰ ἦθε καὶ ὀλίγον δικαιοτέροι· οἱ ἄνδρες αἰωνίως περὶ μετάλλων, πετρῶν καὶ σκωριῶν ἀκεπτόμενοι καὶ φρονιζόντες χάριν ἐμπορίου, κατήντησαν καὶ οὗτοι ἀγροῖκοι καὶ ἀναίσθητοι καὶ ὡς φαίνεται τοὺς ἐπλάκω

σεν ἡ σκωριᾶ, ἐσ κο ὑ ρ ι α τ α ν δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὀπόση καλλονὴ, ὀπόση χάρις ὑπάρχει εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἔκείνα τῆς ψαλίδος καὶ τῆς βελόνης ἔργα, καὶ τόσον μάλιστα ἀναίσθητοι κατήντησαν ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ ψαλὶς καὶ ἡ βελὸν ἀντεκατέστησαν τὴν σμίλην καὶ τὴν γραφίδα τῶν ἀρχαίων καὶ θαυμαστῶν ἔργων προγόνων Φειδίου, Πραξιτέλους κλ. καὶ οὐχὶ βεβαίως πρὸς ζημίαν τῆς τέχνης καὶ προσβολὴν τῶν ἠθῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας οἱ μὲν ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἐπλαττον τὰ ἀγάλματά των ἀσέμνωσ γυμνὰ ἢ σκανδαλωδῶς ἡμίγυμνα· πρᾶγμα ἄσπερον· ἐνῷ σήμερον αἱ "dames des modes" ἀπεναντίας καθιστῶσιν ὑμᾶς τὰς Δεσπούναις καλλιτέρας καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μας ἀγάλματα, χαριέντως, κομψῶς καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμέναις!! πρᾶγμα τὸ ἔποιον οὐδ' αὐτῆ τοῦ Φειδίου ἢ τοῦ Πραξιτέλους ἢ σμίλη ἢ τοῦ Ἀπελλοῦ ἢ γραφίς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ κάμῃ· καὶ ὕστερα ἀφοῦ τοιαύτας καὶ τηλικαύτας σὰς κάμνει ὁ καλλωπισμὸς σήμερον καὶ σὰς ἀποδίδει ὡς λαμπροὺς καὶ θαυματοῦς εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγγίλους ὑπερβαίνοντας καὶ κατὰ τετὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ αὐτὰ τὰ τῶν ἀρχαίων ἀγάλματα, καὶ αὐτὴ ἀκόμη τῆς Γαλατείας, μολοντοῦ το ἔχετε καὶ ἀναίδεις κτηγοροῦς· ἀψηφῆσατε ὁμως τούτους Δεσπούναι, καὶ ἐξακολουθεῖτε τὸν ἔνδοξον πρὸς συνδρομὴν καὶ κλλιέργειαν τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ συρμοῦ ἀγῶνά σας καὶ ἔχετε ἐπὶ τέλους τὸ ποθούμενον!!!

N.

ΤΥΧΗ τῆς ΒΙΘΥΝΙΑΣ.

ὑπὸ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,

Δικαστοῦ ἐν τῷ Ἐπαρχιακῷ Δικαστηρίῳ Ἀμμοχώστου.

(συνέχεια)

"Ἄν ἀπιστῆ ὁ ὄμιλος
ἀνδρῶν ἀπιστοτέρων
δείκνυε τὰ ἐρείπια
ταῦτα τῶν σῶν πατέρων·
ἐρείπια ἐγένοντο
αἱ πόλεις μου αἱ πάλαι
σεισθεῖσαι πᾶσαι σωρηδὸν
μικραὶ τε καὶ μεγάλαι.
"Ἀγγελιον, νῆς μου, λοιπὸν
εἰς πᾶσαν οἰκουμένην
ὅτι δαίμων μ' ἐποίησε
πλέον ἀδικουμένην.
Ἴδου βλέπετε τὰ ράκη μου
καὶ τὴν εὐτέλειάν μου
Ὅσμάνης ἦν ὁ ἀπίστος
ὁ φθείρας εὐκλειάν μου.

Ὁ δὲ Ὀρχάνης ὁ σκληρὸς
υἱὸς πλάνης δουλείου
μ' ἐπλήγωσεν ὁ ἄθεος·
ἀκούων μὴ ἐκλύου!
καὶ μῦρόν μου τὸ ἅγιον
ἀνόμως ἦν μιάνεις
τοὺς δὲ ναοὺς μου τοὺς λαμπροὺς
μὲ αἶμα ἐξαργάνας·
μ' ἐρήμωσαν οἱ ἄπιστοι
καὶ τρομεροὶ στρατοὶ τοῦ
τὰς κόρας μου ἀρπάζοντες
αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ.
Ταῦτα, γλυκύτατε υἱέ,
ἦσαν τὰ βράσανά μου,
ἡ δόξα μου ἀπέσβυσεν
ἠῦξήσαν τὰ δεινά μου.
Ὅθεν προσαγορεύω σοι
μὲ πόθον τῆς καρδίας,
εἰπέ τὴν δυστυχίαν μου
ἵς τὰ τέκνα τῆς παιδείας.

Αὐτὰ εἰποῦσα ἡ φωνὴ
δονοῦσα εἰς τὰ ὦτα
ἔπαυσε πλέον νὰ λαλῇ
τὸν νέον, ὅς ἠρώτα.
Τὸν νέον τοῦτον ἔτυχον
φίλον ἵνα γνωρίσω, —
ὅστις μοι ὑπεχρέωσε
ταῦτα νὰ ἱστορήσω.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμισσοῦ.

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία· μεταξὺ 100 γομκρίων εὐ-
ρίσκονται 5 τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ περιστρέ-
φεται· περίξ τῆς μιᾶς τουρκικῆς λίρας·
40 γομ. ἀπὸ 75—100 γρ. 20 γομ.
ἀπὸ 55—75 καὶ 35 γομ. ἀπὸ 40—55
Χαρούπια εἰς τὴν κῦτὴν τιμὴν.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σῖτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 22—24.
ἡ κριθή ,, [16 ὀκ.] 14—15.

Λύσις τοῦ 42. αἰνίγματος

Ἐρπῶ—Ἐρωτᾶ—Ἐρᾶ—ατῶ—ᾶτα.

Ἄινιγμα 45

Δυστυχὴς μένω 'ς τὸν κόσμον
αἰωνίως τεθλιμμένη,
ἀλλ' ἂν τις μὲ λυπηθῇ,
κ' ἡ κεφαλὴ μ' ἀφαιρεθῇ,
εἰς τὸν Ὀλυμπόν θὰ τρέξω.
Ὁ Θεὸς μὲ περιμένει.

Θ. Α. Βέρας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἡ ΚΥΠΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Λευκωσίᾳ.